

rectoscòpia, ni una Wassermann, ni una fórmula leucocitària... Hi ha metge possible sense això? No ho creiem pas. La primera feina del Sindicat, doncs, ha de consistir a pensar amb temps tot un pla en virtut del qual, al nostre futur Casal, els estudiants hi trobin, en forma de cursos adequats, la possibilitat de familiaritzar-se amb totes les tècniques bàsiques de l'exercici de la nostra professió, amb la qual cosa no seran certament uns savis, però estaran en condicions de diagnosticar i tractar útilment els seus malalts. Amb deu anys d'aquesta feina, la nova generació mèdica ens faria ple honor.

Però si aquesta tasca és necessària i urgent, no ens basta. És cert que el tipus general del nostre metge hauria millorat enormement. Però sense caure en xovinismes estúpids, tenim la noble ambició d'incorporar el nom de la nostra terra al moviment científic del món sencer, cal que els metges ja fets, i d'entre ells els consagrats amb l'aurèola del prestigi, puguin rebre fàcilment, a casa nostra, posant-los-ho a les mans, el més alt perfeccionament en la branca que cultivin. Així, per exemple, aprofitant la inactivitat oficial de les vacances d'estiu, un any, els nostres 10 millors bidlegs, bacteridlegs, parasitdlegs, paiddlegs, etc., podrien fer, als nostres Hospitals i Laboratoris, a cura del Sindicat, dos o tres mesos de treball de perfeccionament al costat d'una gran figura mundial feta venir expressament. Qui no veu la llavor secundíssima d'una sembrada com aquesta? Com no comprendre que amb una cíclica i progressiva extensió d'una cosa com la que només apuntem a totes les activitats mèdiques, les concepcions noves, les visions originals que obren camí a les descobertes d'importància, lògicament haurien de florir en terra catalana?

Ara que anem a fer el Casal és hora de començar a pensar en coses tan noblement ambicioses. Per això cal que tots els nostres metges, comprenent la responsabilitat de l'hora que viuen, sensibles a les veus fondes de la terra i a les més amples del món, aportin, amb el seu èdol material, la contribució que els pertoca a fi de poder realitzar-ho.

Parodiant una bella frase del poeta civil Gabriel Alomar, diríem que no n'hi ha prou amb fer un esplèndid i confortable Casal de pedra, ho ha d'ésser, també, de l'esperit dels metges catalans.